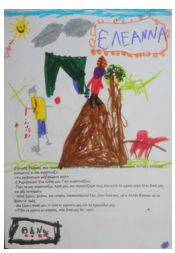

Μια μέρα, στον καιρό της τουρκοκρατίας, ένας πασάς ανέβηκε σε ένα βουνό, κοντά στο Μυστρά, να χαρεί την ομορφιά της τοποθεσίας. Σαν έφτασε στην κορυφή στάθηκε σε μια μεριά και έριξε γύρω το βλέμμα του. -Ποπό! τι ομορφιές! Φώναξε. Α! εδώ η ψυχή του ανθρώπου αγαλλιάζει.

Μπρος! σφάξτε ένα αρνί και ψήστε το στη σούβλα, να φάω και να ευχαριστηθώ. Οι δούλοι του πασά στρώθηκαν στη δουλειά, για να ευχαριστήσουν τον αφέντη τους. Ήταν μαζί τους και ένας νεαρός Έλληνας, ένα βοσκόπουλο. Ψήθηκε το αρνί και ο πασάς ρίχτηκε λαίμαργα στο φαΐ. Ενθουσιασμένος φώναζε κάθε τόσο:

-Γεια σας, παιδιά! Μπράβο! Ωραία το ψήσατε!

Ο μικρός Έλληνας, σαν τελείωσε τη δουλειά του, αποτραβήχτηκε λίγο παράμερα. Κοίταζε ολόγυρα λυπημένος κι όλο αναστέναζε:

<<Αχ,αχ!δυστυχία μας! αλίμονο μας!>>
-Ε Ρωμιόπουλο! Έλα κοντά μου. Γιατί αναστενάζεις;
-Πώς να μην αναστενάζω, πασά μου, σαν συλλογίζομαι πως όλα αυτά τα ωραία μέρη ήταν δικά μας και μας τα πήρατε;
-Μπα! ξέρεις, βλέπω, και ιστορία, τσοπανόπουλο! Ναι, ήταν δικά σας, μα ο Αλλάχ θέλησε να τα δώσει σ' εμάς.
-Μα ξέρεις πασά μου, τι λένε οι γερόντοι μας και τα τραγούδια μας;
<<Πάλι με χρόνια με καιρούς, πάλι δικά μας θα 'ναι>>.

Ο πασάς θύμωσε.

-Καλέ τι μας λες! Βλέπεις αυτή τη σούβλα, που ψήσαμε το αρνί;
Να τη μπήγω στη γη και, όταν αυτή ρίξει ρίζες και γίνει δέντρο, τότε κι αυτά τα μέρη θα ξαναγίνουν ελληνικά.
-Μακάρι! ευχήθηκε το Ελληνόπουλο.
Ο πασάς έμπηξε τη σούβλα και τότε έγινε το θαύμα. Η σούβλα έπιασε, βλάστησε κι έγινε ένα ωραίο ψηλό κυπαρίσσι. Το κυπαρίσσι αυτό έζησε, ώσπου η Ελλάδα ξανάγινε ελεύθερη.
ΤΕΛΟΣ